SORIN CERIN

NONSENSUL EXISTENȚEI

Editura PACO

SORIN CERIN

***

NONSENSUL EXISTENȚEI

POEZII DE MEDITAȚIE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Nonsensul existenței / Sorin Cerin. - Bucureşti : Paco, 2015
ISBN 978-606-665-103-5

821.135.1-1

Tehnoredactare computerizată: Alexandru Achim

Coperta şi tiparul: George Savu

Tiparul a fost executat la **PACO Editură şi Tipografie**
str. Cristofor Columb nr.7 sector 1, Bucureşti
email: editurapaco@gmail.com

☎ *021 211 40 74*
0723 624 421

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

SORIN CERIN

NONSENSUL EXISTENȚEI

POEZII DE MEDITAȚIE

Editură & Tipografie PACO S.R.L.

Bucureşti, 2015

„Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o împletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și îndoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci.”

Ana Blandiana

CUPRINS

1. Vis şi Realitate

În vis aveam mai multă Voință decât în Realitatea Iluziei Vieții.

Ce poate fi o floare în aşternuturile Clipei acestei lumi?

Iubire,
icoană prinsă de pereții reci şi insensibili,
 ai unei catedrale a desfrâului,
cum este Societatea de Consum,
care ne consumă viețile,
 pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.

Să fie Fericirea o negură din privirea Lui Dumnezeu sau o Lumină Divină?

2. OBOSEALĂ

Rădăcinile adânci ale Apusului din sângele
 Sentimentelor,
sfârtecă ţărâna trupurilor de Cuvinte,
într-o horă a Nopţilor şi Zilelor dintre Adevăr şi Minciună.

Ierburi de întrebări se unduiesc alene peste pleoapele Asfinţitului,
ce-abia se mai pot ţine întredeschise,
 în zarea unor Răspunsuri,
 ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.

Doar clapele pianului fierbinte ale Amintirii,
se mai lovesc de coardele Îndoielii,
fără să realizeze,
 că toată Natura Umană adormise demult,
obosită şi gârbovită de Păcatul Originar,
pe care-l cară în spinare de când s-a născut.

3. Ierarhia Deşertăciunii

Cățărați pe Stâncile Vieții,
vrem să înțelegem granitul ca şi cum ar fi,
o trestie conştientă de Sine.

Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,
încercând să punem în locul lor,
un vis cu mult mai străin de noi înşine.

Ruinăm slăbiciunea,
crezând că tăria este o măsură a lăcomiei
şi nu a caracterului,
devenind propriile noastre epave,
ce rătăcesc spre nicăieri.

Ne întrebăm cine suntem,
fără să lăsăm valurile Timpului să ne răspundă,
prin Zilele pline de Înțelesuri,
ce trec ca şi cum nu ar Exista.

Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a privi Ierarhia Deşertăciunii?

4. Rugăciuni amare

Pălării austere de ceață,
se aşează peste amurgul secolelor,
ce încep să râdă funebru,
privind la Cimitirele de Clipe,
 pe care le-am zămislit,
în numele Progresului.

Drumuri de țărână ne sfâşie trupurile,
aşteptate cu interes de viermii dezolanți,
 ai putrefaciei, falsităţii şi demagogiei,
prin care ne înotăm,
Efemeritatea.

Rugăciuni amare,
 se înalță către tăriile,
ce par să-şi fi pierdut Împărățiile Cerurilor,
ca mai apoi să cadă,
 cu greutatea lor de plumb,
 peste inimile noastre,
strivindu-le pentru totdeauna.

5. Stoluri de Cuvinte

Spinii Adevărului,
 posedați de rugăciunile Viitorului,
crucificați de istoriile Iertării,
pe câmpurile de luptă,
dintre Clipă şi Destin,
se înfig adânc în carnea Inimilor,
ce vor bate de-acum încolo,
întrega suferință a martirului,
cu nume de Libertate.

Pene negre cad,
 în pustiul din venele Sângelui de Dor,
ce curge haotic din rana Trecutului,
amintind de zborul Fericirii.

Stoluri de Cuvinte,
 brăzdează cerul Amintirilor,
fără a se aşeza vreodată,
 pe prispa rece din casa în ruină a sufeltului.

6. Puritate şi Desăvârşire

Patimile de frunze ruginite,
ale copacilor Nemuririi,
sunt duse de vânturile ochilor de cer ai Apusurilor,
spre inimile Nopţilor îngheţate,
care şi-au pierdut adresele,
la masa desfrânată a Religiilor,
care se hrănesc cu Respiraţiile Vieţilor,
călăuzindu-le cât mai devreme,
spre onoranta Moarte de Sine.

Catedrale de trupuri păşesc în mocirla Societăţii de Consum a Moralei,
adăugând cât mai multă ţărână la hectar de suflet,
pentru a ridica murii reci şi impersonali,
ai Zidirii,
de lăcaşuri de culte ale Deşertăciunii,
ce vor pune cât mai sus cruce,
Purităţii şi Desăvârşirii.

7. PLĂCERI CARNALE

Zâne de pagini ale Vieții,
dansează lasciv Balada Nemuririi,
în cimitirul paşilor de plumb,
plecați într-o Zodie a Nimănui,
 spre a nu se mai întoarce Niciodată.

Ciocuri lacome,
 de mreje seducătoare de noroc,
aşteaptă prada cea mare de Clipe.
furate la colțul Destinului,
fiecăruia dintre noi.

Cuvinte lacustre,
plâng în ghivece de Martiri,
puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,
să strălucească printre strigătele Zilelor negre,
ale Plăcerilor Carnale înjosite de Timpul irositor.

8. STRĂINUL CARE NE DĂ SUFLARE

Reptilele reci şi nesățioase de nori ai Fericirii,
cumpără cât mai mult Cer de Vise,
din trupul vlăguit de Lumină Divină,
al Nemuririi.

Urme spălate de gânduri,
ning pe zăpada Regăsirilor cu Dor,
albind prispa ochilor ce scrutează depărtarea,
de Străinul care ne dă suflare,
şi pe care-L numim uneori, Dumnezeu.

Vremuri ce nu-şi înțeleg Vremea,
troienesc Amintirile la poarta Inimii,
ce vrea demult să tocmească un Sentiment,
să-i deszăpezească calea de acces,
spre Adevăr.

9. Pe note de pian

Abia ating clapele pianului privirii tale,
simt un fior de Nemurire,
peste părul pieptănat cu Dor al Clipelor,
care ne privesc prin oglinda înnegrită,
de trupul firav al Amintirii.

Îi simt fiecare notă ce cutremură profunzimea Universului Străinului din Mine,
fiecare acord prin care Frumuesțea devine regina Lumii de Lumină Divină,
a Cuvântului Facerii,
care ne-a întâlnit,
aici şi acum,
şi nicăieri în altă parte,
pe notele pianului acestei Existențe,
ce pare a fi numai a noastră.

10. Cerul Amintirii

Să fi ştiut vreodată lira Iubirii,
că-şi va pierde corzile Viselor,
în inima mea?

Doar Cerul Amintirii mai poate avea curajul,
să se joace cu Ploaia de Foc,
a unei revederi.

Peroane reci şi pustii de Sentimente,
nu mai cred demult în trenurile Clipelor,
ce s-au înecat în oceanul fără de spaţii sau timpi,
al ochilor tăi,
Preafrumoasă Zeiţă a Morţii şi Sinuciderii,
primeşte-mă în Adevărul Tău Absolut,
şi-ţi voi dărui,
toate Visele şi Speranţele,
Iluziei Vieţii mele,
strânse cu sudoare,
de când am conştientizat că exist.

11. ARMONIE

Petale de vise,
cad din trandafirul Remuşcărilor,
duse de vânturile tomnatice ale Anilor,
albiți de paşii răniți de Iluziile Vieții,
ce-au nins cu sudoare,
Armonia,
topită mai demult decât Vremea,
Destinelor,
ce nu se vor mai întoarce niciodată.

Aripi fără cerul simțămintelor,
mai zboară încă peste pietrele funerare,
ale Amintirilor.

Verighete ce nu-şi mai recunosc,
mâinile Sentimentelor care le-au purtat,
zbârcite şi bătătorite de Uitare.

12. Focul Neputinței

Lanuri de gânduri,
 înverzesc în Lumina Divină a Primăverii,
sfidând țărâna rece a trupurilor,
 ce încă ascund Iarna Singurătății,
unde mai viscoleşte setea de sentimente,
 de căldură a unui Adevăr,
ce pare a fi murit demult,
la răscrucea unde ochii Destinului,
au curs pe fluviul Vieții,
atrăgând în mrejele lor,
şi sufletele noastre,
care s-au înecat în Despărțire.

Au rămas doar mormintele Amintirilor,
care se oglindesc,
 în stropii de ploie,
 plină de focul Neputinței.

13. DESĂVÂRŞIRE

Crengi rupte din trupurile Sfinților,
stau uscate la margine de Credință.

Cimitire de Cuvinte se înşiră în sufletele,
ce vor şi speră la Înviere,
într-o Lume de Apoi,
pe care şi-o doresc a fi desăvârşită.

Hoții Inimilor văd în desăvârşire să poată fura cât mai mult,
Medicii Dorului să afle noi leacuri Iubirii,
Țăranii Zilelor să poată ara cât mai multe Clipe,
dar Sfinții?
Aceşti sfătuitori cu epoleți sau fără?
Mai au ce să-şi dorească într-o lume a Neînțelesului şi Înstrăinării de Noi Înşine,
care vedem sfințenia aşa cum ne dorim şi Lumea de Apoi?

14. Desfrâu

Poate fi Viața mai de preț decât zefirul cristalin al Apei Uitării de Tot şi de Toate?

Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul şi Timpul.

Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei arme, Deşertăciunea Democrației şi Dictatura.

Care desfrâu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă, democrația ei?

Doar Speranța nu poate fi măsluită la jocurile de noroc al Existenței,
cu alte înțelesuri ale nimicniciei umane,
oricât de josnică ar fi,
nu va reuşi niciodată să devină şi sfântă dar şi prostutuată,
ci doar o prostituată sfântă.

15. Adrese de Scuze

Nu poți să furi Amintirea nimănui,
aşa cum este ea ademenită.

Doar Cerul Lacrimilor de Dor,
poate fi luat de oricine în sufletul său.

Vorbe lacustre se îneacă-n propriile sentimente,
coarne de vinovății străpung carnea Clipelor,
dorind să le frigă în sângele Uitării.

Apusuri fără nume ard singuratice,
pe strada Despărțirii,
unde regăsim mereu aceleaşi adrese de Scuze,
pe care n-am mai dori să le vizităm niciodată.

16. MORMINTELE AMINTIRILOR

Caravane de pustiu răvăşesc Instinctele primare ale Patimilor.

Voci insalubre scrutează stelele căzătoare ale Desăvârşirii.

Regine de Sentimente cad răpuse una după alta, ucise de Democrația Fericirii.

Flori tăiate de foarfeca Timpului,
ce nu-şi găsesc vazele Împlinirii,
sparte demult,
află că odată existau grădini de Vise,
cu pământ de pasiuni roditoare,
şi nu simple experiențe politice,
de a fi crescute pe cimentul rece,
de pe mormintele fostelor Amintiri.

17. Ploaia Viselor

Zorii de cafea ai Libertății somnambule,
fierb misterele de pe buzele Cuvintelor,
înghețate sub geana unui zâmbet,
zeflemitor şi indignat,
de Ploaia Viselor care a trecut,
odată cu noaptea remuşcărilor,
ce spăla frunțile îndrăgostite ,
de petalele trandafirilor Privirii,
construind Oamenii de Zăpadă ai Amintirii,
cubulețe de zahăr al minciunilor amare,
care se topesc încetul cu încetul,
chiar în ceaşca ciobită a Timpului meu.

De-atunci n-am mai revăzut,
paşii inimii tale,
ce băteau la porțile Clipei mele,
spartă în cioburile nenorocului,
de a fi țărmul oceanului tău de Dor.

18. 18) Târgul Existenței

Colți de Clipă,
 rătăcesc printre albinele moarte,
în fagurii muncilor istovitoare ale Apusului,
căzut adânc în Noaptea,
 care şi-a pierdut lira somnului,
furată de la sirenele ademenitoare ale Absurdului,
stâncă de Adevăr,
 pierdută în oceanul de corali ai Deznădejdii,
uşi deschise larg de furtunile,
sângelui Apocalipsei izbăvitoare a Uitării.

Porturi fără vapoarele simțirii,
stau încremenite în veghea unor câini,
 ai orizonturilor pustiite,
de amarul Zilelor decolorate,
cu săpunul Evenimentelor,
care le-a stors,
toată vlaga din Târgul Existenței,
unde pare că nu se întâmplă nimic,
niciodată,
înaintea Morții.

19. Feline existențiale

Felinele existențiale ale Eternității,
îşi ascut ghearele Patimilor,
de sticlele opace ce-ascund tăria de caracter,
a gradelor cu epoleții stinşi,
de focurile Revoluțiilor de Amintiri.

Scoarța decojită a copacilor de scorțişoară ai Vieții,
se vinde scump la tejgheaua Destinului,
pentru a da gust Desfrâului,
abonat cu cartelă de plăceri în regulă,
la Societatea de Consum.

Lacătele felinarelor roşii,
din ochii Zânelor de Promisiuni Deşarte,
şi-au pierdut cheile Împlinirii,
iar acum fac Morala cartelului de Legi,
alături de prostituatele politiciene ale momentului.

20. Non - Sensul Existenței

Coşarii Împlinirilor,
şi-au pierdut periile Amăgirii,
ce spălau carnea Norocului,
pentru a fi vândută la suprapreț,
Iluziilor Vieții.

Acum le caută în mocirla Patimilor,
teren ce ar fi aparținut cândva Iubirii,
pe care s-a construit Crâşma Stelelor Căzătoare,
în sticlele fără fund ale gradelor isterice,
ce amorțesc orizonturile oricăror Gândiri,
peste care se trage Cortina,
Morții de Sine,
a beției de Întrebări ale căror răspunsuri,
adorm în şanțurile ochelarilor de cai fără stăpân,
ale Non - Sensului Existenței.

21. Eternitatea Sufletelor Noastre

Toate măştile Iubirii,
 par a juca în piesa Destinului tău,
Scrisoare cu adresa ridurilor pleoapelor de dor,
deschisă la Întâlnirea cu Cerul ochilor de stele,
 ale Răsăritului din privirea ta,
de Eternitate,
 care şi-a ales florile de câmp,
 ale Sălbăticiei din palma Inimii,
 ce ne bate suflarea Nemuririi,
născută tocmai din Cuvântul Creației,
pe care l-ar fi născocit Dumnezeu,
numai pentru zâmbetul de vise al Vieții tale.

Şi ne-am hrănit,
 cu zăpada pură a Sărutului,
din sângele Răsăritului unei Îmbrățişări,
pe care numai Nesfârşirea simțirii o poate da,
unei Lumi atât de străină de propriul ei sine.

Însinguraţi,
ne-am luptat cu tainele pătimaşe,
ale Naturii Divine a Iubirii,
îmblânzindu-le,
cai liberi de oprelişti,
am alergat departe de noi înşine,
până la Steaua Regăsirii,
unde ne-am retras pentru totdeauna,
în Lumina Ei Divină,
fără de timpi sau spaţii,
dăruindu-ne unul altuia verigheta Credinţei,
din unica Catedrală a Împlinirii,
la care se roagă doar Eternitatea Sufletelor Noastre,
departe de Non – Sensul Existenţei.

22. PRINTRE DEFINȚII

Radical din Iubire ne dă Extremism.

Zonele erogene ale Inimii se numesc amantlâcuri.

Asfaltul aşteptărilor nu crapă niciodată, nefiind bântuit de paşi.

Pacea putrezită nu mai poate fi consumată de Democrație.

Libertatea este o stare de lucruri anormală atunci când iubeşti, urăşti sau ai o credință anume, dar cât se poate de normală dacă îți place ceea ce faci.

Iluminarea minții nu se poate face într-un suflet murdar.

Foloseşte cât mai mult detergent de Speranțe, dacă vrei ca fereastra Viitorului să strălucească.

23. Contracte nupțiale

Ramurile de cremene ale genelor,
 aprind privirile Anilor,
în palatul de cleştar al Orelor de Plumb,
ce strălucesc la serata Destinului,
îmbrăcate în ținuta vestimentară a Iubirii,
Naşterii sau Morții.

Vreascuri uscate de Amintiri,
putrezesc pe scrinul alb primit ca dar de nuntă,
de la Despărțire,
în care erau aşezate ritualic,
împăturite cu gust,
amar,
toate Zâmbetele, Cuvintele, Certurile sau Săruturile,
contractelor noastre nupțiale,
 cu Existența.

24. Jocul de-a Viața cu Moartea

Rătăciri înveninate de Uitare,
şerpuiesc printre Sentimente,
mușcându-le privirile,
unse cu Iarba Coşmarurilor,
despre care se spune că ar dezlega,
Păcatul Originar de propriul său Dumnezeu.

Raci de Adevăruri Trunchiate,
ce vor să-şin taie de pe lista bucatelor,
propriile foarfeci de semințe,
ce vor încolți,
în grădina Societății de Consum Foamete,
drept mari atleți ai tăierilor de venituri.

Cântarele false şi isterice ale Politicii ,
ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă,
pe care o mai avem de trăit,
în coamele Anilor nebuni,
ce aleargă deşănțat,
peste ogoarele simțurilor,
atrofiate de meschinăria,
jocului de-a Viața cu Moartea.

25. Tagmele Păcatelor

Voci surde strigă disperate spre Orizontul Iertării,
pus acolo de către Tagmele Păcatelor,
care şi-au creat un Dumnezeu,
după chipul şi asemănarea lor,
uneori hidoasă,
alteori ademenitoare,
ce pare că ştie să bată dar să şi ierte,
în funcție de necesitățile financiare ale Clipei,
sau ale intereselor de clan ale Religiilor,
mafii a simțămintelor omeneşti,
care ne degenerează Viitorul.

Noduri de Lumină stau legate,
de un Păcat Originar al unui Trecut al Nimănui,
în loc se ne călăuzească paşii,
întunecați de promisiuni deşarte,
în drumurile lor,
către Adevărata Mântuire a propriilor Destine.

26. INDUSTRIE A CĂRNII EXISTENȚIALE

Plugul Deşertăciunii sapă adânc,
în țărâna Existenței,
vrând să însămânțeze genele Iluziei Vieții,
pentru a naşte Lumea,
după o gestație prelungă,
în pântecul fără limite al Minciunii,
care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,
pe strada întunecată a Păcatului,
plină de bordelurile Zilelor şi Nopților,
ce vor veni sub zodia degenerată,
a Dorinței Carnale,
din care să se hrănească,
corbii negri ai gândurilor,
dezvoltând,
o adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,
începând,
de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,
până la,
mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.

27. Matematica Existenței

Matematica Existenței,
se învață numai la masa Deşertăciunii,
predată de cel mai renumit profesor al Timpului,
pe nume Absurd.

Numerele pare şi impare ale Iluziei Vieții,
pot fi adunate sau scăzute,
de pe notele de plată ale Clipelor,
care ne servesc la Crâşma Vieții,
cu cele mai alese bucate ale Desfrâului sau ale Castității,
împachetate cu ambalajele rupte sau murdărite ale Iubirii.

Fracțiile se dau doar de către Anii corupți,
veniturilor Simțirii,
muşamalizate şi ele de către religiile Păcatelor,
care ne servesc Morala,
la orice colț de stradă al Patimilor.

28. SÂNGELE ÎNTREBĂRILOR

Dreptatea este cea mai coruptă monedă de schimb a Democrației.

Visul nu poate fi trăit fără Iluzia Vieții, oricât de real ar părea.

Patima este a doua natură a Deşertăciunii.

Înstrăinarea de sine,
este crema din care se face,
glazura tortului Societății de Consum,
care nu doar că ne consumă,
atât fizic cât şi psihic,
dar ne şi torturează pe deasupra,
înainte de a deveni hrana Pustietății de Valori,
ce curge prin sângele Întrebărilor fără Răspunsuri.

29. Piese Lipsă

Aştept întreaga corolă a Plenitudinii,
pe strada încărunțită a Neantului din mine.

Ploaia rece de sfârşit de lume,
umple cupele otrăvite cu Despărțiri,
până la refuz,
cu Apa Uitării.

Doar sirena ruginită de la capul de pod al Remuşcării,
parcă ar vrea să mai cânte,
să strige,
să țipe,
să zbiere,
dar nu mai poate,
realizează că multe dintre piesele,
de teatru jalnic al Absurdului Vieții,
îi lipsesc,
iar pentru înlocuirea acestora,
ar mai fi nevoie de banii Timpului,
dar aceştia lipsesc cu desăvârşire,
în sărăcia de Ani care ajunşi la pensionare,
mor de foame sentimentală,
oricât de mult s-ar sprijini pe ajutorul Zilelor.

30. Norocul Iluziei Vieții

Coşmarurile încornorate ale Rugăciunilor,
au înscris în pentagrama Patimilor,
ultimele catedrale de supunere,
în fața unui Sens,
 de la sânul unei Existențe,
 ce pare a Nimănui.

Florile de mucegai ale Iubirii,
măcinate de bolile toxice ale Conştientizării,
 din lacrimile careia s-a pierdut,
 până şi plânsul,
vor raporturi de dragoste existențiale,
cu Neființa.

Până şi viața cu Moartea sunt surprinse,
de carnavalul beției,
 de Semne ale Norocului Iluziei Vieții,
care se suprapun haotic,
peste Păcatul Originar,
dându-i culoare şi originalitate,
unui Dumnezeu,
 ce pare tot mai vesel,
 în tristețea şi suferința acestei Lumi.

31. Logica Iluziei Vieții

Fluvii de Răsărituri,
ademenesc Primăverile privirilor,
în mirarea malurilor de Înțelesuri,
ce străjuiesc zarea nesfârşită a Cuvintelor,
ale căror frunți pline de sudoarea Verbelor,
făuresc cărămida ce va sta la temelia,
Viitoarelor Păcate ale Lumii.

Răscruci răstignite de certuri,
pline de aripile pierdute ale Amăgirilor,
caută înfrigurate şi abătute,
rostul unui Timp Pierdut,
al Marilor Tăceri din Conştiința Creației,
care înfioară până şi Existența,
când se priveşte în Oglinda Spartă a Cunoaşterii,
ce nu a primit un Sens al Numelui Ei,
nici atunci când era una dintre fețele Lui Dumnezeu,
oglindite în infinitele cioburi ale posibilităților,
de a naşte argumentele logicii,
Iluziei Vieții.

32. COPACUL MÂNTUIRII

Oraşe pline de decepțiile Iluziei Vieții,
se zbat între Moartea Târgului
şi Viața Metropolei,
de sinucideri macabre ale Deşertăciunii,
din Întâlnirile amoroase,
ale Cunoaşterii cu Voința,
Acoperişurilor şubrede,
din cartonul ondulat al Dezamăgirii.

Păr de Amintiri,
Ars la Crematoriul de Remuşcări Sentimentale,
în Coaforul Viselor,
unde toate Minutele Anilor,
îşi aranjează freza,
Inimilor poleite de zăpada,
atâtor Neânțelegeri,
fugite din Casa Gândurilor,
departe de fiecare dintre noi,
pentru a se ascunde,
în scorbura rece şi putredă,
a copacului care ne promitea Mântuirea,
unde ram primiți cu înghețul Apocalipsei,
care ne păta sângele Întrebărilor,
fără de Răspunsuri.

33. STEAUA NEMURIRII

Mi-a apărut Mătreața de Clipe,
la masa fără față de Ruşine,
a Existenței,
care-mi arată părțile intime,
din Timpul Vieții,
pe patrafirul murdar al,
preoților fără de Religii ai Banilor,
ce nu-şi vor cunoaşte niciodată Mântuirea,
de Cerul privirii tale,
care mi-a dat să-mi respire,
Voința şi Conştiința Libertății,
clădind o Lume a Sacrificiului,
de Vulcani nestinşi de Dorul,
Lavei care ne-a ars Timpul,
pentru totdeauna,
devenind Nemuritori,
în Eternitatea,
Cuvântului Facerii,
pentru care suntem,
stea a Nemuririi,
ce nu va cădea niciodată,
din sufletele noastre.

34. IDENTITATE

Putem naviga dincolo,
 de răsăritul Naşterii,
 care ne-a vândut Morții la preț de speculă?

Suferința,
 poate să-şi găsească chirie pe Strada Fericirii?

Sirene de Urgențe ale Deznădejdii,
ne sună isteric Moartea,
 în sângele Genelor acestei Lumi,
 denaturate.

Priviri de Imagini,
 se răsucesc în Mormintele,
 fără pietre funerare de Amintiri,
în Paşii ce nu-şi mai recunosc,
 Casa Ochilor Tăi,
 adânciți în Cerul fără nume,
 al unei Zile,
 care şi-a uitat,
 pentru totdeauna,
 Identitatea.

35. Sacrificiu

Nimeni nu poate fi mai presus de Iubire,
nici măcar Dumnezeul Creației.

Religia Vântului stă în Aripile Libertății,
ce trec printre degetele strânse,
în pumnii Speranței,
de a te revedea,
pe când a Ochilor Oceanului de Dor,
fără de Margini,
în Aşteptarea Furtunilor,
ce vor aduce Sfințenia sau Moartea,
deasupra bulgărilor de Sentimente,
aruncate de groparii Timpului,
a Țărânei devenite Noroi,
pentru Destinul,
din sufletul ce încă mai Există,
pentru paşii Zilelor tale,
care-mi vor cădea grei şi nesiguri,
peste mormântul Clipei Eterne,
în care te voi aştepta,
cât va fi Universul,
Cuvântului,
pe care mi l-ai dăruit,
ca fiind Eternitate,
şi se numea,
Sacrificiu.

36. FALIMENT STELAR

Se pare că Dumnezeu a intrat în Faliment Stelar,
şi a căzut,
la picioarele Oglinzilor Paralele ale Multiverselor,
moştenite din cursa nebună,
a Cunoaşterii,
pentru un nou titlu de campioană,
la tras sfori şi întins plase,
Iluziilor Vieții,
care deosebit de conştiincioase,
şterg praful de pe cimitirele de Cuvinte,
ale Morții.

Crematorii de aşteptări,
ard Apusurile Realizărilor,
într-o lumină pală a Non-Sensului,
de a clădi alte Minuni,
ale unei Lumi Infractoare,
ce a ajuns să se fure pe sine.

37. FECIOARĂ PROSTITUATĂ

Făclii de rugăciuni,
brăzdează Ceața Nenăscutelot Patimi,
ce vor cuceri spațiile şi timpii Facerii.

Răscruci neumblate nici de paşii Lui Dumnezeu,
îşi vor ademeni Cumpenele însetate,
de propriile fântâni secate ale Sorții.

Praful şi Pulberea vor deveni aleşii neamului Umilinței,
din zodia proscrisă a Fecioarei Prostituate,
în care s-a născut Omenirea.

Sângele sacru al Sfinților ce încă fierbe în Armoniile Astrale,
va deveni haznaua libertăților de exprimare din Bordelurile cu nume de religii.

38. Eşafod

Dumnezeu ne priveşte,
prin perdelele de ceață al Neputinței,
de a ne fi creat,
atrocitățile din Istoriile spălate-n sângele Neşansei,
ale Iluziilor Vieții.

Liberul Arbitru se cutremură,
hrănindu-se cu propriul seism al Toleranței,
ştiind câtă suferință a adus,
prin Libertatea de a alege,
Moartea.

Funii săpunite de Războaie,
ca să alunece cât mai bine pe gâturile slabe şi suave ale Păcilor,
sunt gata să ne spânzure Menirea,
pe eşafodul Sacrificiului Uman.

39. TRÂNTORI

Intrigi meschine se ciocnesc besmetic,
de seninul albinelor de Zile lucrătoare,
ce duc tot greul stupului de Trântori ai Destinului,
care beau aghiasma sărbătorilor de Miracole,
din cutiile milei, persuasiunii şi compasiunii,
ținute în bisericile,
Străinului din Noi.

Fanfare galeşe cântă prohodul Voinței,
slăvind Liberul Arbitru al Lui Dumnezeu.

Toate în numele Libertății Lacătelor Vieții,
ce trebuie unse cu mita rugăciunilor în fiecare moment,
pentru ca porțile ratate ale raiului din noi,
să pară întredeschise,
Iadului din Societatea de Consum care ne consumă,
gătiți cât mai bine în Focul Sacru al Speranței,
ce abia mai pâlpâie în candela încinsă de atâta Moarte,
la Cimitirul Facerii Lumii.

40. LĂCAŞELE DE CULT

Clovnii veseli ai oraşelor de Patimi,
sparg văzduhul Crâşmelor Moralei,
cu zădărniciile lor creatoare,
din Impozitele Suferinței
 şi Taxele Nenorocului
prinse în caruselul declinului,
Pleoapelor ce nici nu mai vor să deschidă,
vitrinele murdare şi prăfuite ale ochilor,
înbătrâniți de atâtea Iluzii a Vieții,
vândute la preț de speculă de Dumnezeu,
numai în lăcaşele de cult ale Lui,
pentru a nu fi furat,
 de cei care nu poartă,
 nici stele şi nici galaxii întregi,
în buzunarele prăfuite şi rupte ale Existenței,
care-şi cerşeşte până şi dreptul la Moarte,
fiindcă sinuciderea este o mare blasfemie,
în lumea acestor sclavi ai Soartei,
pe care a vrut-o EL.

41. Focul de Tabără al Iadului

Veninul Patimilor se vinde cel mai bine,
la colțul străzii Deznădejdii,
unde mansardele de Clipe,
țin mereu deshise,
porțile paşilor pierduți ai Soartei.

Se spune că ar vindeca orice împotrivire,
de a deveni tu însăți,
în locul altcuiva,
ce stă ascuns în lacrima Cuvântului Facerii,
pe care nu l-ai cunoscut niciodată,
doar simți că acel Adevăr,
este tiparul sufletului Libertății,
în care ai putea deveni liber de tine,
cel care mai crede,
în poveştile nemuritoare ale Lui Dumnezeu,
spuse la focul de tabără al Iadului,
ce pare a nu se stinge niciodată.

42. Toamnă Sentimentală

Tobele Furtunii îşi bat Depărtările,
dintre Ochii Vârtejurilor ale căror străfulgerări,
ard mocnind Amintirile,
pentru a fi servite drept momeli,
pentru rechinii fioroşi ai Speranțelor Deşarte,
ce se vor hrăni cum se cuvine din carnea,
atâtor şi atâtor Iubiri,
ce-au rămas doar oase albite,
pe tărâmul Uitării,
încărunțită prea devreme,
de atâtea vorbe-n vânt,
rătăcite pe la porțile ferecate ale Regăsirii.

Doar greierii arcuşurilor pierdute,
de Visele deşarte,
cântă aria Morții,
în prag de Toamnă Sentimentală,
părăsită pentru totdeauna,
de recoltele înflăcărate de Cuvinte,
ce-ar fi scris romane întregi,
pe paginile sufletelor.

43. Trecutul Stelelor

Fotografiile trecute,
 mai demult decât Vremea Timpului,
dau tinereţe Vârstei Clipelor,
ce încă-şi mai trăiesc Eternităţile,
în cimitirele cu aceleaşi nume,
de când e Nemurirea.

Cât de mult ne-a iubit şi ne-a urmărit,
 Trecutul Stelelor,
venind după noi,
încă de dinainte de a fi Lumea,
pentru a-l vedea doar pe bolta întunecată,
a sufletelor noastre,
înecate-n trudă şi nevoi?

44. NOAPTE DE CRISTAL

Numere reci şi tăcute,
impart roata Timpului în spițe de Zile şi Ani,
în sângele cărora se descompune,
țărâna cimitirelor de vise,
atât de pline,
încât nu mai au locuri de veci,
nici măcar pentru o amărâtă de Clipă,
ce ar fi aparținut unui singur Cuvânt,
pierdut din depărtarea unei Inimi,
care bătea,
pentru nesfârşirea cerului din ochii senini,
ai Primăverii.

Doar frunze veştejite de Nostalgii,
mai sparg Noaptea de cristal,
a Memoriei,
în mii de cioburi,
în care să se taie paşii Uitării.

45. EU, CĂLĂTORUL

Am înotat pe crucile Iluziilor Vieții,
încercând să mă încălzesc cu lemnul lor putred,
mâncat de viermii Patimilor şi al Pasiunilor,
Christ care vreau să mă mântuiesc pe mine însumi,
de corvoada plumbului cernit,
al cerului fără de Cuvinte,
din Inima mea,
al cărei Răsărit a apus,
spălat de ploaia de foc a Nemuririi.

N-am promis niciodată nimic
Dumnezeului de Neînțeles,
al Destinului meu,
chiar dacă m-a torturat cu întrebările Lui,
cu iz de Deşertăciune şi gust de Moarte.

A mai rămas doar călătorul din mine,
fără bilet de întoarcere,
într-un compartiment pustiit,
de sufletul pustiu al Poeziei,
ce mi-a fost masă, casă şi iubită,
deseori.

Nici o gară a cimitirelor de Amintiri,
nu vrea să mă primească fără ochii de vânt ai lacrimii,
din care mi-am întrupat Apa Vieții,
spălându-mi fața sufletului,
cu Nemurirea Versului.

46. VERIGHETĂ PRĂFUITĂ

Râuri de Ceruri inundă noaptea pustietății,
cu Lumina Divină a Adevărului,
trupulurilor din frunzele măslinilor Păcii,
care şi-au uitat porumbeii aripilor,
în brațele orizonturilor de dor ale Despărțirii.

Ceața densă a gândurilor apocalipsei,
e dusă de vânturile Zărilor,
în depărtările uitate ale Sfințeniei,
unde vorbesc până şi sfinții icoanelor,
sufletului tău.

Ca mai apoi să-mi deseneze,
pe asfaltul negru şi impersonal,
cumpăna fântânii Aşteptărilor,
ce pare secată definitiv de Apa Vieții,
la poarta cimitirului de Speranțe,
unde paşii tulburători ai Cuvintelor,
nu se vor mai reîntoarce niciodată,
să mai dea binețe Viitorului,
unei verighete prăfuite de singurătate,
pe care o consider pierdută,
în colbul deznădejdii.

47. ÎNFRUNTÂND ETERNITATEA

Crinii Viselor albite,
 de nopțile reci ale Zvârcolirii,
Stelelor din inimile căzătoare,
ce ard bolta Fericirii,
să încălzească Trecutul,
unica Realitate,
a Pustiului din palatul de cleştar,
ascuns pe strada fără nume,
a Ochilor de Timp,
în care m-am pierdut,
spînzurându-mi Soarta,
de copacul uscat al Focului Sacru,
care mi-a dat Viață,
Trecutului.

Lamele buldozerelor de Nepăsări,
sfârtecă până şi mormintele Cuvintelor,
pe care ni le-am făcut cadou,
Clipei Eterne,
unde speram să rămânem,
înfruntând Eternitatea.

48. CARAVANE FĂRĂ SFÂRŞIT

Ceasuri rupte din Timpul deşirat al Țărmului,
ne arată întâlnirea cu Viitorul,
ca fiind deja demodată,
printre vârcolacii Societății de Consum a Necesităților,
treziți din somnul adânc al Bunăstării.

Beduini mieroşi ai Trudei,
rod privirile focoase ale Zilelor,
din caravanele fără de sfârşit,
ce aduc mirodeniile Morții,
marelui vizir al Destinului.

Tobe de Suferințe şi trâmbițe de Plăceri,
anunță sosirea cămilelor cocoşate ale viselor,
robi de nisip numai buni pentru clepsidre,
roabe de rubin pentru bordelurile firii,
anunțați la porțile închise ale palatului Absurdului
care le va ceda onoarea,
de a gusta Libertatea Iluziei Vieții.

49. Steaua Morții

Roua de granit cenuşiu şi rece,
din care-mi beau însetat,
seva lacrimilor de nori,
ce-mi plouă în Vise,
stropindu-le cu Remuşcări şi Despărțiri.

Înecat în Iluzia Vieții,
încă mai vreau să înțeleg,
Sensul Existenței Focului Sacru,
care a aprins Cunoaşterea Luminii Divine,
pe acest Pământ.

Înstrăinat,
am încercat să aflu,
destinația Eternității,
ca să aflu înfrigurat,
că se roteşte mereu,
către Steaua Morții.

50. VIITOR PROSCRIS

Rădăcini de imagini,
 stau îngropate,
 în Trecutul adânc şi dureros al Istoriei,
care ar fi trebuit,
 demult,
 deferită Justiției Divine a Înțelepciunii,
doar că mereu,
 au fost Anii pierduți şi corupți ai Destinului,
care au salvat-o.

Mormane de țărână,
 ale trupurilor atâtor şi atâtor Clipe,
 zac şi acum,
 în Gropile Comune ale Suferințelor,
părăsite pentru totdeauna,
 de Viitorul proscris al Deznădejdii.

51. Reuniuni de crime

Limite de Spații,
în Precupeții Genelor,
ce ne acoperă Viitorul,
mărginit de Sentimentele,
neaoşe ce ne ascund Destinul,
în coşul de gunoi al Sufletului,
pe care tocmai l-am spălat,
cu Momentele Vieții.

Reuniuni de Crime care-şi ascund Alibiul,
vor să devină Fantome pline de Echilibrul,
unei Existențe a Nimănui.

Voci înfierate de fierul vechi al Zilei,
care ridică sau coboară Valuta Milei,
ne smintesc de Furcile Caudine ale Clipei,
în Crezul haznalelor unor Biserici,
prea ortodoxe de a fi Adevărate Apocalipse.

52. NUMAI TU

Lasă-mi Moartea Cuvântului,
să alerge peste Străzile pline de Lumină ale Misterelor,
ce-ar fi fost îngenuncheate,
de trenul ce nu ne mai aducea Destinul,
în Gara Vieții Tale.

Îți mai aminteşti peronul cu nume de Iubire,
unde ți-am aşteptat Eternitatea?

Erai doar tu singură cuTimpul,
căruia i-am dat binețe.

Era trecut departe de Viața Nemuririi,
dincolo de orice Moarte,
fără să mă chemi,
în Cimitirul Iluziilor Vieții,
alături de mormintele Eternității,
privirilor tale,
Noroc al Destinului meu,
trecut peste mâneca unui Dumnezeu,
atât de preaslăvit,
al Visului unde vei fi Numai Tu,
împreună cu Şansa Existenței mele.

53. Zorii Vieții Tale

Toate porturile Corăbiilor Amintirii,
ne duc spre Moartea,
din jarul Oceanelor Firii,
pe care am înecat-o la ceas de Dumnezeu,
în Uitarea Privirilor Goale,
de Noi Înşine,
cei pierduți de Soarta,
Furtunilor din Cerurile fără de Amintiri,
în Spațiile uitate de Lume ale Deznădejdii.

Şi te-am chemat Speranță lipsită de Duh,
al Mântuirii Paşilor fără Adrese,
uscați de Ploile Despărțirilor,
unde Nimeni nu mai aştepta,
Răsăritul din Gara Zorilor Vieții tale,
fără Mine,
cel renăscut din Apa Vieții,
suflării din Tine.

54. DREPTUL LA NOROC

Ploi de Vise cad adânc pe urna de cenuşă,
ce încă fumegă a regrete,
atât de tare,
încât tot Crematoriul Speranțelor,
s-a înecat în lacrima eternității Clipei.

Cuvintele pierdute, rătăcite şi amare,
se înghesuie în loja Amintirii,
pentru a zugrăvi Eternitatea,
cu zarurile ei sfidător de scumpe,
care ne leagă de Iluzia Vieții,
pentru a ne câştiga,
dreptul la Noroc.

55. Tulpini de Vise

Strigăt de Lumină Divină,
într-un altar de pleoape,
ce-ascund amurgul surd al depărtării,
ramurilor de retrăiri,
ce încă mai primesc,
seva sfântă a rădăcinilor,
primei întâlniri.

Diamante de culori sentimentale,
înveşmântă corola de muguri ai revederii,
ce vor deveni,
într-o zi a regăsirii,
tulpinile lor de vise,
pentru a îngriji Eternitatea,
fără de vârstă,
a Cimitirelor de Cuvinte din noi.

56. Poarta Clipei

Nori de întrebări aduc ploile Absurdului,
care se scurge prin venele Pământului din noi,
udând sufletul însetat cu Apa Iluziei Vieții.

Paşi repezi de vorbe goale,
macină răspunsurile orizonturilor de regrete,
ascunse pe aripile coliviilor de vise,
ce sapă într-una mormintele Adevărului,
din inima ta.

Flori de îndoieli ascunse în glastrele Cuvintelor,
zâmbesc răsăritelor de Amintiri,
ale unui Trecut,
ce nu va mai călca niciodată,
pe poarta Eternității Clipei,
în care ne-am făcut cândva casă.

57. Patimile Amurgului

Eram o fântână de vise,
ce şi-a pierdut izvorul speranţelor,
secând la picioarele spălate de Amintiri,
ale Iluziei Vieţii.

M-am hrănit cu patimile Amurgului,
din inima depărtărilor,
de mine însumi.

Pribeag şi obosit,
strâng cuţitul Zilei,
spre a-mi tăia carnea ţărânei,
din trupul ochilor tăi,
de Eternitate,
ce încă mai pîlpâie,
la Lumina Divină,
a dorului.

58. Buze Înghețate

De ce oamnii de zăpadă ai buzelor înghețate,
au două poduri care îi leagă de Moarte,
în palmele pline de bătăturile inimilor?

Cum poate arde flacăra Nemuririi într-o Zi,
care se topeşte într-un Început,
ce va mântui prin Destinul său Existența,
fără Dumnezeu?

59. Ticăloşie

Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,
pe când a Lui Dumnezeu, Bine.

Vârtejuri de întrebări,
se rotesc în jurul Pomului Iluziei Vieții,
zvârcolindu-i frunzele fiecărui Destin în parte,
care foşneşte a neputință,
prin propria sa naştere închinată morții,
din fiecare moment al visului pe care-l trăim,
cu frământările sale,
din care coacem aluatul sufletelor,
nedospite niciodată îndeajuns,
pentru a deveni pâinea simțirilor aburinde,
de pe masa nespălată a Religiilor.

60. PERFIDIE

Drama trăită de oameni,
în această Lume,
se numeşte Lecție de Viață,
iar cea trăită de Dumnezeu,
ca urmare a Creației greşite,
ce trebuia să prevadă Păcatul Originar,
Iubire!
Datorită căreia,
am fi primit Liberul Arbitru,
de a ne alege fiecare ce vrem,
de la Existență.

Câtă Minciună şi Perfidie,
a propriului nostru Dumnezeu,
făcut după chipul şi asemănarea noastră,
care este negativul fotografic al sufletelor.

61. DIABOLIC

Porți de nostalgii spânzură Timpul,
prins între uşile grele de plumb ale Zilelor.

Ochii de fân ai Amintirii,
stau ațintiți asupra florilor sălbatice de câmp,
din părul Clipelor,
răsfirate peste Lacrima Destinului,
care le dă Apa Vieții rădăcinilor de Speranțe,
ce-au mai rămas la întâlnirea noastră,
cu Eternitatea.

Doar balada Iluziei Vieții,
mai susură din izvorul fermecat al Împlinirii,
unui Dumnezeu făcut de Om,
atât de depărtat de acesta,
încât nimic nu poate fi mai diferit,
mai inuman şi mai diabolic.

62. Relaxare

Stânci de clepsidre,
 străjuiesc orizonturile stelare,
 ale galaxiilor din sângele nesupus Păcatului Originar.

Planete vioaie de zâmbete,
 se rotesc într-o matematică exactă a Împlinirii.

Roci ascuțite,
 încearcă să taie orice urmă de Absurd,
 a paşilor unui Dumnezeu al Neînțelesului.

Armonia şi Relaxarea,
 țes cerurile de idei lipsite de bârfe sau alte uneltiri,
ale acelor Lumi Galactice de Vise,
 care nouă ni se par Rebele.

63. Dumnezeu Cartofor

Pălării grele de patimi ne acoperă Speranțele,
ascunzându-le de Soarele Adevărului,
care le-ar arde inimile însângerate de apus.

Urme adânci de Ploi de Foc,
încă mai curg în şiroaie de lacrimi,
pe țărâna Clipelor din trupurile noastre.

Cocoşi de vise ce nu se vor mai trezi niciodată,
la deşteptarea Zorilor,
trag Cortina grea a boltei Întunericului,
din Cerul Sufletului care şi-a pierdut Lumina Divină,
la masa de joc al unui Dumnezeu Cartofor,
pentru totdeauna.

64. Datorie

De ce norii înroşiți,
de de sângele fierbinte a Amurgului Iubirii,
aduc mereu Vântul Deşertăciunii?

Străzi ciudate de Întrebări,
măcinate la Moara Absurdului,
spre a făuri făina firii,
din care să ne coacem pâinea Fericirii,
se încolăcesc la gâtul Împlinirilor,
sugrumându-le Liberul Arbitru dat de Dumnezeu,
până la decesul firesc,
al Voinței Perfecțiunii fără de Păcat Originar.

Torțele Destinelor,
ard flăcările Existenței,
ucigând-o,
vrând să ne lumineze,
calea negreşită,
către Moartea,
căreia îi datorăm totul,
în această Iluzie a Vieții.

65. CUTIA MILEI PLINĂ

Regrete de Ceruri,
se zvârcolesc în cuştile întunecate,
ale Societăţii de Consum Inutil Clipe,
ce-ar fi putut rămâne fiecare în parte,
o Eternitate,
a fiecăruia dintre noi,
dacă nu ne-am fi inventat un Dumnezeu,
atât de asemănător nouă.

Au început să apară,
Biserici ale Adevărurilor,
fără Cutia Milei plină până la refuz,
cu Laşitate şi Supuşenie,
în minţile multor Bordeluri ale Conştiinţei,
pe scena roasă de invidie a Iluziei Vieţii,
care nu mai ştie cum îşi va plăti,
actorii clerici ai desfrâului ideologic,
din altarele patriei cu nume de Religie,
unde au început să se joace piese ale Absurdului,
din ce în ce mai tari,
cu cât mai multe grade,
în sticla de tărie a Mântuitorului,
ce aduc, fireşte,
multe zerouri în coada de peşte a Banului,
ce pare a nu se mai termina niciodată.

66. Vreau Adevăratul Dumnezeu

Râuri de simțăminte,
curg spre sfințenia săruturilor,
dintre Lumina Divină a Regăsirii
şi Cerul Pasiunii,
din Eternitatea,
transformată în stele nemuritoare,
pe bolta sufletului unei priviri,
ce l-a recunoscut pentru prima dată,
pe Adevăratul Nostru Dumnezeu,
atât de diferit de cel al catedralelor de genunchi roşi,
la zidurile reci şi inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții.

Nu avea nevoie de trup
şi nici de barbă albită,
fiindcă nu trebuia să se ascundă,
de nimeni şi de nimic,
nici măcar de El Însuşi,
cum adeseori o facem noi.

Oare va fi vreodată un astfel de Dumnezeu,
Dumnezeul Omului?

Abia atunci vom deveni cu adevărat Fericiți.

67. LA MICA PUBLICITATE

Clepsidrele urmelor revederii,
s-au spart de zidurile pline de igrazie,
ale altarului Neputinței,
din mormintele de Cuvinte,
pe care le-am regăsit,
pe tabla neagră a Amintirii,
departe la şcoala Clipei,
care m-a învățat că Moartea,
nu poate fi cumpărată niciodată de Viață,
la Mănăstirea Realității,
unde slujesc doar visele Iluziilor Vieții.

Şi-am început să fac primii paşi ai Destinului,
pe străzile întortocheate ale Străinului din mine,
fără să-i descopăr vreodată adresa,
chiar dacă am dat anunțuri,
până şi la mica publicitate a Deznădejdii,
cotidian ilustrat cu Zilele însuflețirii mele.

68. Repere Comune

Dacă n-ar exista Lumea de Apoi,
n-ar mai fi nici Cerul sau Speranța,
Frumusețea sau Lumina Divină,
fiindcă ar însemna că venim din Neant
şi ne retragem iarăşi acolo,
că întreaga Lume a Iluziilor Vieții,
n-are nici un alt Sens,
decât acela de a se pierde pe sine,
în vâltoarea Non – Sensului.

Dacă după moarte,
nimeni nu ar şti că ar fi existat vreodată,
şi toate reperele comune,
alături de Istorie sau planetă ar dispărea,
înseamnă că Existența,
nu a mai avut loc cu adevărat niciodată,
nici măcar ca un Vis al Iluziei Vieții.

Conştientizarea şi Cunoaşterea Realităţii,
 se face prin visele comune pe care le avem cu toţii,
ştiind că trăim pe o planetă Pământ,
că există o Societate de Consum,
care ne consumă mai mult decât ar trebui,
tot ceea ce implică Viaţa,
Conştiinţa socială şi individuală.

Dacă nu am avea repere comune,
Existenţa ar deveni Neant.

69. Cuțitele Viitorului

Remuşcările nenăscuților,
de a păşi în Întunericul Lumii,
ascut cuțitele Viitorului,
ce vor să înjunghie Timpul,
iar din sângele plin de Clipe,
să construiască treptele binecuvântate,
ale Luminii Divine.

Adevăruri macabre,
răscolesc Trecutul viitoarelor Naşteri,
în ținuturile pustiite ale Străinului din Noi,
ce a găsit toate fântânile Iubirii secate,
de jalea unui Dor al Nimănui.

70. Aripi Ninse

Furcile Caudine ale Zilelor,
adună fânul Viselor,
în căpițele Înțelepciunii,
aprinse de flăcările Gândurilor,
spre a ne lumina cea mai scurtă cale,
către Moartea izbăvitoare,
de noi înşine.

Corăbii pline cu grânele Fericirii,
rătăcesc blestemate,
să nu ajungă niciodată,
în porturile Inimilor însingurate,
ale Dorului.

Aripi ninse de lacrimile Amintirilor,
se zbat între Cerul cenuşiu al Uitării
şi Orizonturile Sentimentelor,
ce nu pot fi cuprinse cu Împlinirea,
Niciodată.

71. ÎNTREAGA NOASTRĂ CLIPĂ

Vreau să deschid larg,
 ferestrele de zâmbet,
ce împart Cerul Gândurilor,
 cu ochii de ocean,
în care strălucesc,
 toate stelele divine ale desăvârşirii,
pe care le-a făurit Dumnezeu,
spre a fi purtate la nunta privirii tale,
în catedrala Cuvintelor de iubire,
şoptite de sfinții pasiunilor,
pe murii transpirați de emoție,
a sufletelor noastre.

Primăveri de îmbrățişări,
înmuguresc în florile Luminii Divine,
pe care vom pluti,
navigând către Eternitate,
întreaga noastră Clipă.

72. DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMĂNAREA NOASTRĂ

Râuri aprinse de cer,
se revarsă în patimile Timpului murdar,
ce-ar vrea să-şi spele păcatele Anilor,
de pe tâmplele încărunțite de Absurdul,
Iluziilor Vieții.

Sfinții Străinului din Noi,
îşi construiesc catedrale de Tăceri,
din cărămizile Destinului,
jucat la ruleta Nenorocului,
de un Dumnezeu făurit,
după chipul şi asemănarea noastră.

73. CORUPȚIE

Plouă cu emoții la târgul Viselor.

Fiecare Suflet dorește produsele Dorințelor,
cât mai viu colorate,
dar Magicianul Iluziei Vieții,
scoate din tolba de Adevăruri,
doar pe cele mort colorate,
afirmând că primele,
ar fi fost date drept mită Destinelor,
pentru ca fiecare Naștere,
să-și găsească,
cea mai bună și frumoasă Moarte.

Într-un târziu a intervenit Dumnezeu,
cu promisiunea,
de a mai Crea și alte sortimente de Dorințe,
dar fără Culoare,
deoarece tocmai făurise Corupția.

74. Trupurile Întrebărilor

Cred într-un templu al ochilor,
în care să se închine Clipele Eternității,
pe ale căror trepte să ne urcăm Dorințele,
de a fi împreună la masa Adevărului,
unde să ne hrănim cu Fericire,
alergând pe seninul,
tuturor cerurilor de sentimente,
unde să ne spălăm trupurile Întrebărilor,
aşezându-le cuminți în lacrima Cuvintelor,
pe care să nu le amanetăm niciodată Existenței,
la prețul de speculă al Uitării,
de noi înşine,
cei care nu vrem să ne murim niciodată,
Trecutul.

75. Fără de cer

Crengi de pustiu îmi bat în geamul patimilor,
spart de irisul privirii amintirilor,
care mi-a vânat Clipa Viitorului,
ce pare a fi etern, un Destin.

Lupi turbați de vise aleargă înfometați de dorințe,
în haita debusolantului Adevăr,
care-mi putrezeşte fereastra Împlinirii,
cu gândurile sale de plumb.

Simt că sunt aer fără de respirație,
călăuzit de aripile fără de cer,
în timp ce zbor într-o lume fără de spațiile,
ce ne uneau, undeva-cândva, sentimentele,
rămase acum, fără de conştiință.

76. Atunci Moartea ar deveni Adevărul Absolut ?

Aş putea fi altfel decât Dumnezeul meu?

Să mă rătăcesc naiv pe culoarele Creației,
văzând Viața în toate ipostazele ei,
războaie, crime, atacuri, cataclisme, iubiri neâmplinite?

Atunci Moartea ar deveni Adevărul Absolut?

Ştiu că nu o pot înțelege vreodată,
fiindcă sunt clădit în acest sens,
de Teama Existenței de a mă redescoperi cu adevărat,
coamă de cal,
liber în vântul Infinitului.

Niciodată nu voi şti cine sunt
şi nici unde sunt născut să alerg,
pe țărâna plină de întrebări,
a corpului închiriat de la Momentul venirii pe lume,
simțire fără adăpostul Paradisului,
din care m-am desprins de strămoşii,
propriei mele Existențe.

77. Întâlnire cu Destinul

Toate scoicile întrebărilor,
 nu au ştiut să-mi răspundă,
 valurilor de întrebări din inima mea.

Nici țărmurile zilelor,
 pierdute pe balanța înşelătoare a Speranțelor,
nu mă mai salvau de la înecul Uitării.

Apusuri de sânge îmi țâşneau,
 în palmele bătătorite de aşteptări,
cu care vroiam să sculptez chipul,
sărutului tău.

Ploi de promisiuni mucegăite,
 pline de furtunile întâlnirilor,
mă rup din tulpina Luminii Divine,
care mi-a dat suflarea Eternității Clipei,
ştiind că vei întârzia mereu,
de la întâlnirea mea cu Destinul.

Tiparită la

Editură & Tipografie

PACO S.R.L.®